

PÁRBESZÉD KEZDŐDÖTT...

Erdészetalákozó a Nyírerdő Rt.-nél

„Több mint három évtizede vagyok erdész, de ez idő alatt még nem volt arra példa, hogy Szabolcs-Szatmár-Bereg és Hajdú-Bihar megyében dolgozó erdészeket valaki is összehívta volna, kezdvén, hogy számítnak ránk” – kezdte mondandóját Ágh Miklós hajdúhadházi kerületvezető erdész. Azután volt, aki egyenesen történelminek nevezte, hogy a Nyírerdő Rt. vezetősége a részvénytársaság kilenc erdészének mind a 150 kerületvezető erdészét és vadászát meghívta a Gúthra, hogy ott beszéljék meg a közös dolgokat.

Kovács Gábor vezérigazgató tájékoztatójában hangsúlyozta: igen fontosnak tartják, hogy a tő mellett erdészek ismerjék a cég hosszú és rövid távú feladatait, de legalább olyan fontos, hogy a vezetés közvetlen, pontos és őszinte információkkal rendelkezzen arról, hogyan vélekednek az erdészek, milyen gondjaik vannak, melyek azok a lehetőségek, amelyekkel a jobb gazdálkodást segíteni tudják. A vezérigazgatói beszámoló ismertette az erdészekkel, hogy a Nyírerdő Rt. igazgatósága, valamint felügyelő bizottsága együttes ülésén megállapította, hogy az első üzleti év, az 1994-es, sikeres volt. Az üzemi eredmény 1993-hoz képest jelentősen megváltozott: a folyó gazdálkodás nyereségessé vált. A témával foglalkozó határozat pozitívan értékelte azt, hogy a privatizálásban is voltak eredmények. A gazdasági folyamatok azt mutatják, hogy a tavaly csődegyezséget kötött Nyírerdő Rt. jól él a lehetőséggel és bizalommal, amit a talpon maradáshoz kapott. Elbúcsúzhat az elmúlt 25 évben kialakult elnyitlen helyzetéről, és megteremtheti a piaci viszonyok között működő erdőkezelést. Ebben az eredményben ott van a tő mellett erdészek áldozatvállalása, amit a vezérigazgató külön is megköszönt a jelenlétüknek.

A Nyírerdő Rt., mely két megyében az ottani erdőterület egyharmadának, 55 ezer hektárnak gazdája, ugyanakkor

felelősséget érez az egész magyar erdővagyonért. Így a megbeszélés során megfogalmazódott: az állami erdők kezelésén kívül az erdészek szakmai tanácsokkal részt kívánnak venni abból a munkából, ami az új erdőulajdonosokat segíti. A résztvevő kerületvezető erdészek sok példát soroltak. Amikor megkeresték őket, egy pillanatra sem haboztak, hogy az erdővagyon megvédése végett szakszerep támogatással álljanak a tapasztalatlan új tulajdonos rendelkezésére.

A felszólaló kerületvezetők – többek között *Keczán Csaba* hajdúhadházi, *Futóczy László* gúthi, *Börösög Lajos* debreceni erdészek – számos fontos javaslattal álltak elő. Így szóba került az erdészek és vadászok nyelvi képzése, idegennyelv-oktatása. Többen sürgették, hogy a számítógépes módszereket mielőbb célszerű lenne bevezetni a fakitermeléseknél. A legtöbben mégis a biztonságot, a vagyonvédelmet sürgették. Kiderült, hogy a fátolvajok jól szervezettek, fegyveresek, egy-egy erdész tétetetlen velük szemben. De nem sokkal jobb a helyzet az orvvadászokkal sem. Kifogásolták, hogy a rendőrség nem minden esetben partner, az ügyek elhúzódnak vagy eltűnnek a bürokrácia útvesztőjében. Voltak, akik azt kifogásolták, hogy kevés intézkedési joga van az erdésznek, jogállása nem tisztázott, nem hatósági személy. Így aztán nem volt oktalanság, hogy ezen a tanácskozáson egy szakértő, *dr. Vasas Szilárd* nyugalmazott rendőr-alezredes, ügyvéd, a Pinkerton Ügynökség nevében adott tanácsokat, látta el ötletekkel az erdészeket. A vagyonvédelem egyébként igen nagy hangsúlyt kap a Nyírerdő Rt.-nél, a szakértői közreműködés folyamatos, ami egy lépés afelé, hogy csökkenteni lehessen a kártételeket.

Nem lenne teljes a beszámoló, ha nem említenék: az erdészek szóba hozták a bérkérdéseket is. Elmondták, nekik nem az a céljuk, hogy mindenfé-

le mellékfoglalkozással keressék a kenyerüket. Elvárják, mégpedig joggal, hogy minden idejüket és tudásukat hivatásuknak szentelhessék. A hátrányos anyagi helyzet megváltoztatásukat is vesztélyeztetni, de ami e mellé társul: társadalmi megbecsülésük sem megfelelő. A vállalatvezetőség örömmel vett olyan megoldásokat, amelyek a jövődelmi viszonyok javítására irányultak. A kölcsönös őszinteség jegyében azonban az is megfogalmazódott, hogy a jelen helyzetben javulást felelőtlenség lenne ígérni, ez azonban nem jelenti azt, hogy a részvénytársaság nem törekszik méltóbb élet- és munkakörülmények megteremtésére. Ezek közé tartozik a lakásviszonyok javítása is.

Az erdészek tetszésével találkozott az is, hogy a Nyírerdő Rt. komoly erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy az erdészszakma, a Nyírerdő Rt. és valamennyi erdészete megfelelő társadalmi elismertségben és megbecsülésben részesüljön. Erre irányul az a tevékenység, mely most alakítja ki a cég új arculatát mind üzleti partnerci, mind a közvélemény számára. A tő mellett erdészek ezt meglepedéssel nyugtázták, megértve azt, hogy komoly szerepük van a társadalomban, ahol egyrészt saját személyüket, másrészt a céget kell méltóan képviselni.

Ha valami tanulságot kellene levonni a 150 erdész és vadász gúthi találkozásából, akkor a legfontosabb az lenne – az erdészek többször és visszatérően sürgették –, hogy ne ez a találkozás legyen az egyetlen. Mások is igénylik a párbeszédet, mert ez erősíti a céghez tartozást, önbizalmat ad, új szakmai identitással vérteti fel őket. Mondható: a kívánság jogos, hiszen legyen egy gazdálkodás bármennyire piaci, a gazdaság bármennyire racionális, a siker és a kölcsönös eredmény csak a tő mellett erdész és a vezetőség szoros együttműködése révén születhet meg.

Burget Lajos

Drámai hangvételű évszázó egyetemünkön

„A mai dátum, 1995. június 22. mindenkinek emlékezetes marad majd életében, aki résztvesz a mai ünnepi aktsón, akinek köze van egyetemünkhöz, aki szívében viseli a magyar felsőoktatás, a magyar felemelkedés ügyét.”

Ezekkel a szavakkal indította el dr. *Winkler András* rektor az Erdészeti és Faipari Egyetem 1994-1995. évi beszámolóját a fent jelzett napon Sopronban, a Liszt Ferenc Művelődési Központ zsűfólság telt nagytermében tartott mérnökavatató nyilvános tanácsülésén, majd a következőképp folytatta:

„A legfontosabb ma, hogy átadjuk 41 okleveles erdőmérnöknek, 42 okleveles faipari mérnöknek, 27 faipari mérnöknek, 8 okleveles könnyűipari mérnöknek, 30 mérnök- és műszaki tanárnak, később 57 földmérő és földrendező mérnöknek oklevelüket, és hogy megfelelő útravalóval lássuk el őket egy utolsó közösen töltött, meghatározó órában is. Hogy hívjuk őket a búcsú pillanatában az Alma Mater, a szakmák segítségére, hogy biztassuk őket; az egyetemről kapott komoly tudás elég lesz ahhoz, hogy találékony-sággal, szorgalommal, szakmai elhivatottsággal, Magyarországnak és emberiségnek, a természetes környezet szeretével a legjobbat adhassák planétánknak

megmentéséért. Hogy elég lesz ez a tudás annak felismeréséhez, hogy tovább kell és hogyan kell tovább gyarapítani azt, hogy elég lesz az egyetem meleg szeretete, a ragaszkodás légköre ahhoz, hogy az emberekkel való kapcsolatuk boldog és kiegyensúlyozott legyen!

Reménykedünk abban, hogy a ma végzett fiatal mérnök és szakember gárda egyetlen tagja sem kényszerül arra, hogy erőszakkal szerezzen jogot igaza bizonyítására. Reménykedünk abban, hogy megalapozói, elindítói lesznek egy jobb életnek e hazában.

Bizakodva és meghatódottan búcsúzunk tőletek, átadva diplomáitokat, erősítve hiteteket!

De ma rendhagyó nap van. Nemcsak Töletek veszünk búcsút, hanem több mint száz munkatársunktól is, akik a nyár folyamán nyugdíjba indulnak, más szervezeti felépítésben, kívülről segíthetik egyetemünk munkáját, vagy máshol kell munkát keresniük. A kormány megszorító intézkedései fájó sebeket ütnek a felsőoktatás, a kultúra és az egészségügy intézményein. Tudjuk, hogy sokan vagyunk! De úgy érezzük munkánk megszervezését, a létszámcsoökkentést jogunk van magunknak és nem egy-két hónap alatt, hanem folyamatosan megtenni, ahogy azt évszázadokon át elődeink is tették.

A Művelődési és Közoktatási Minisztérium egy képviselője a Pénzügyminisztériumra hivatkozva így nyilatkozott: „A felsőoktatás olyan üzletág, amelyben a szerencsés bejutók végzés esetén kedvezőbben adhatják el munkaerőjüket a munkaerőpiacon.” Istenem, milyen szűklátókörűség! Hadd idézzem *Richard von Weizsäcker*t, Németország egykori szövetségi elnökét, aki a napokban ezt mondta:

„A legnagyobb veszély államunkra nézve abban rejlik, ha az értékeket és a célokat már csak gazdasági-lag mérhető kategóriákban keressük.”

Milyen kár, hogy nálunk ezt már nem ismerik fel, vagy ha igen, a mi köztársasági elnökünk nem szól róla.

A felsőoktatás átszervezését megkezdjük. Azt is tudjuk, hogy nagy szükség van erre, hiszen az elmúlt rendszertől korszerűtlen szerkezetet örököltünk. De, hadd idézzem most a nagy német erdőszpecialistát, *Wilhelm Leopold Pfeil*t: „Kérdezték a fákat, hogyan szeretnének nevelődni, jobban megtanítanak benneteket arra, mint a könyvek teszik.” Hadd folytassam e gondolatot: „Kérdezték meg a hallgatókat, hogyan szeretnék, ha tanítanák őket, jobban elmondják nektek, mint az íróasztal mellett ülő vagy elegáns kocsikban tovasikló politikusok!”

Ez után a drámai bevezető után immár tárgyilagos meglepéssel térhetett rá az év egyéb eseményeinek soravételére. Im már 14 szakon folyt az oktatás jelentősen megnőtt hallgatói létszámmal. Sikeresen indultak a művészeti szakok, nőit a szakmérnöki kurzusok, továbbképző tanfolyamok, és nőtt azokon a résztvevők száma. Folyik újabb szakok indításának előkészítése: az Erdőmérnöki Karon a Környezeti Humánszervező, a Faipari Karon a művészeti szakok és a könnyűipari szakok fejlesztése, a földmérőknél a négyéves képzés, az egyetem központi blokkjában pedig a közgazdasági stúdiumoké. Szélesedett a Nyugat-magyarországi Egyetemi Szövetségben belül az együttműködés szélesítése. Örömmel jelenthette az év folyamán

Soproni műhely

címen ismét lap indult a soproni egyetemem. Mint a szerkesztőség jelzi, kísérlet, próbálkozás. „Próbálkozás arra, hogy bármely vélemény, építő kritika nagyobb nyilvánosság elé kerülhessen.” A körülményekhez képest már az is nagy dolog, hogy a negyvenoldalas kiadvány megjelent. Elég ha csak a szűkös anyagiakra és a folyamatos megjelenés szerkesztői felelősségére gondolunk. Az első szám tartalmilag meglehetősen vegyes. Így az érdeklődők szélesebb köre talál ugyan olvasnivalót, de hiányérzete támad annak, aki az egyetem napi aktualitásait keresi az írásközött. Mert bizonyára ezekre a témákra gondolt a szerkesztőség, amikor „hiszi, hogy a vélemények és el-lenvélemények kavargásában biztos egyezés csak akkor alakulhat ki, ha véleményeket leírni és olvasni is büntetlenül lehet”.

Mint olvasó várom az egyetemi híreket, aktualításokat, véleményeket és el-lenvéleményeket. Büntetlenül.

Pápai Gábor

az USA-ból érkezett akkreditációs bizottságnak hivatalos összefoglalóját, mely szerint mindhárom karon az oktatás eléri az ottani legjobb színvonalát. Fájdalommal emlékezett meg az év közben örökre távozott és örömmel a különleges eredményeket elért egyetemi alkalmazottokról.

A tanácsülés további részében PRO UNIVERSITATE SOPRONIENSI kitüntetésben részesítette a Tanács *Martin Hamer* urat, a Bucking-Hamshire College a College of Brunel University igazgatóhelyettesét, *dr. Vincze Vilmos* c. egyetemi tanárt pedig PRO SILVICULTURA ARTE LIGNARIA ET GEODESIE kitüntetésben. Sikeres minősítő eljárás alapján HABILITÁLT DOKTOR címet kaptak tizenketten. Az ünnepélyes eskütétel után az új mérnökök, tanárok a rektor kezéből átvették az oklevelüket. *Dr. Koloszá József* kézhöz kapta dékáni megbízatásának meghosszabbításáról szóló okiratot, majd kitüntetések, dicsérfi oklevelek özöne következett. A rektori beszámoló pedig a következőkkel fejeződött be:

„Kedves Soproni Egyetemi Család! Hallgatók, végzett mérnökök, oktatótársak, munkatársaink! Az egyetem hosszú történetében már sokszor tapasztalhattuk: egyes embereknek el kellett hagyniuk az egyetemet, kedves családjukat, így vagy úgy egyes vezetők belerokkanhattak, belepesztulhattak a terhekbe, de az egyetem, az Alma Mater, akár az erdő, örök! Ígérjük, a létszámleépítést úgy fogjuk elvégezni, hogy az oktatás és kutatás a legkisebb kárt szenvedje, és hogy emberi méltóságot ne sértsünk, egzisztenciát ne veszélyeztessünk!

Nehéz próba következik számunkra. Harcolnunk és alkotnunk kell. Meg fogják kísérni, hogy szembeállítsanak kollégáit kollégáival, hallgatókat hallgatókkal, szakot szakokkal, kart karral, egyetemet egyetemmel és főiskolával.

Most, most kell merítenünk igazán selmeci örökségünkéből, idézve a Selmeci Szellemet:

Az ember megbecsülését, az elesett felségítését, az alkotó dicséretét, a tévedő beismerését, a sértő bocsánatkérését, a sértett bocsánatát: összességében az igaz humánusumot.”

Szerk.: **Jérôme René**

Megállapodás,

amely egyrészről az Erdészeti és Faipari Egyetem, az Erdészeti Tudományos Intézet és az MTA Erdészeti Bizottsága, másrészről az Országos Erdészeti Egyesület Elnöksége és az Erdészeti Lapok Szerkesztőbizottsága között jött létre az Erdészeti Lapokban havonta legfeljebb négy-nyolc oldal terjedelmű tudományos közlemények megjelentetésére. A publikációs lehetőség megteremtésének fő célja fiatal kutatók, doktorjelöltek irodalmi munkásságának segítése, ezen túl általában a szakma tudományos életének jelzés értékű megjelentetése az egyesület tagsága számára. Ezeket az írásokat, mivel a tartalmi és a formai követelményeknek meg kell feleljenek, szerzőik tudományos közleményként szerepeltethetik. A közlőcsek szervezését és technikai lebonyolítását az intézmények segítik.

A tudományos írásokat elkülönített részben „Tudományos közlemények” fejezet cím alatt hozza a lap. Itt két lektor által véleményezett írások jelennek meg. A lektorálás koordinálása alapvetően a főszerkesztő feladata, de ebben segítségére van az MTA Erdészeti Bizottsága. A szerkesztőbizottságban két személy a felmerülő lektorálási munka tudományterületükhöz illeszkedő részét szükség szerint lebonyolítja.

A lektorálás ingyenes tevékenység, ez a tudományos élet elvárása és alapkövetelménye.

A tudományos közléseket irodalomjegyzékkel és idegen nyelvű összefoglalóval a szerzőknek kell ellátniuk.

Budapest, 1995. május 2.

MTA Erdészeti Bizottsága
Erdészeti Tudományos Intézet

Erdészeti és Faipari Egyetem
OEE Elnöksége

Erdészeti Lapok Szerkesztőbizottsága

Az év elején kezdődött EU-tagság Ausztria erdőgazdaságát vegyes érzel-mekkel tölti el. Legalábbis ez érződött a stájer erdőészeti egyesület januári közgyűlésén. Az eddig 12 tagú közösséget szorongatott nagyarányú fahozatal után a három fanagyhatalom belépése az Uniót önellátásra készíti ezen a téren, ami Ausztriát az osztozkodásnál éberségre figyelmezteti. A magas természetvédelmi követelményekkel szemben – a fafajmegválasztástól kezdve az egykorú állományokról való lemondáson át egészen az ennek megfelelő kitermelésig – komoly ellenvetés nem hangzott el.

A természetserű erdőparcellák és természetes erdőrezervátumok kialakítására vonatkozó „Európa-program” megvalósítása már élénk vitát keltett. Egyezség mutatkozott abban a tekintetben, hogy ennek során a tulajdoni érdeket és a társadalom fizetőképességét figyelembe kell venni. A túlzások tekintetében megnyugtató hatású volt a TIME novemberi közlése, mely szerint a – különösen a stájer egyesület számára emlékeztető – „Greenpeace” szervezet társadalmi elismerésének érezhető csökkenése mutatkozik.

(GS 1995. 1. Ref.: Jérôme R.)

DR. TIBAY GYÖRGY

Erdészet – Piac – Társadalom**Országos Fórum – Mátrafüred, 1995. április**

A Gödöllői Agrártudományi Egyetem Vezető- és Továbbképző Intézete a Földművelésügyi Minisztérium Erdészeti Hivatala, az Erdészeti és Faipari Egyetem, a Magyar Tudományos Akadémia Erdészeti Bizottsága, a Fagazdasági Országos Szakmai Szövetség, az Állami Vagyongazdálkodási Rt., az Erdészeti Tudományos Intézet, az Országos Erdészeti Egyesület és a Társas Erdőgazdálkodók Országos Szövetsége védnökségével hirdette meg Mátrafüredre és Kecskemétre az Országos Fórumot.

A Fórum célul tűzte ki a magyar erdészet és erdőgazdálkodás imagojának fejlesztését, hogy az erdészetpolitikai célok megvalósításához a társadalom segítőkész támogatását hosszú távon biztosítsa.

Kellő számú jelentkező hiánya miatt a Kecskemétre tervezett és az alföldi térséget érintő Fórum elmaradt.

Sajnos a Fórumon az önkormányzatok mindössze csak néhány szakemberrel képviseltették magukat. Ugyanez vonatkozik a magánerdő-birtokok képviselőire is.

Jóllehet a rendezvény a távolmaradónak adhatta volna a legjobbat, úgy tűnik, hogy ez a két kör érdektelen.

„Feltűnő volt pl. az Országos Erdészeti Egyesület és a helyi erdőgazdálkodó szervek látványos távolmaradása.”

A rendezvényen százhusz szakember vett részt. A megjelentek az állami erdőgazdaságok, az erdőrendezési szolgálat, az erdőfelügyelőségek, a természetvédelmi igazgatóságok, a mezőgazdasági szövetkezetek, az FM földművelésügyi hivatalai és a különböző magánerdő-birtokossági társulatok képviselői.

A Fórum plenáris és négy szekciós ülés keretében végezte munkáját.

A teljesség igénye nélkül az egyes szekciókban megfogalmazott és a záró plenáris ülésen elfogadott és fontosnak ítélt ajánlásokat a következőkben ismertetjük:

Az előadásokat, hozzászólásokat és az ajánlásokat külön kiadványban várhatóan júniusban adjuk közre.

Az „A” szekció ajánlásai (elnök: Gál Sándor) – amely az erdészeti igazgatás-

sal (az erdő védelmével, a hatósági jogszívtványokkal, együttműködéssel, szaktanácsadással, szolgáltatásokkal) foglalkozott:

– az állami erdőgazdaságok erdészetei az érvényes jogszabály szerint intézményesen szaktanácsadási feladatokat kereskedelmi tevékenységük miatt nem végezhetnek. kezdeményezni kell a jogszabály módosítását, hogy az állami erdőgazdaságok ezen köztetés alól kikerüljenek;

– módosítani kell az erdőtörvényt, hogy benne a társulási kötelezettség egyértelműben és kötelező erővel kerüljön megfogalmazásra;

– meg kell oldani az erdőfelügyelő és az erdőtervezők igazolvánnyal való ellátását.

A „B” szekció ajánlásai (elnök: Rakonczay Zoltán) – amely a társadalmi kapcsolatok fejlesztésével (természet-, környezetvédelem, vadászat, érdekképviselet, zöldmozgalom) foglalkozott:

– az erdőkről, a vadászatról és a természetvédelemről szóló törvénytervezeteket egyidejűleg, egy „csomagban” kell a törvényhozáshoz beterjeszteni. Összefüggésük és kölcsönhatásuk miatt egyszerre kell őket megtárgyalni;

– az erdészek és a természetvédők közötti meglévő viszonylag nagy feszültségeket kölcsönös engedményekkel kell oldani;

– a vadászati jog a földtulajdonhoz kötődjön;

– a mondvacsinált érdekképviseleti szervezeteket engedni kell, hogy „elhaljanak”, ezzel egyidejűleg lehetővé kell tenni újak megalakulását;

– tudomásul kell vennünk azt a tényt, hogy ha bármilyen erdőtulajdonú erdőtulajdonos elhetteletlenül, az erdő végső „megmentője” mindig az állam lesz, azaz az államnak az ilyen jellegű felelősséget magára kell vállalnia;

– az erdőprivatizáció nyomán több mint ezer erdőmémők és erdésztechnikus vált munkanélkülivé. Foglalkoztatásuk a nem állami erdők kényszerű társulásainak törvényes kikényszerítése és a szakemberek kötelező alkalmazásának előírásával oldhatók meg;

– a privatizáció során kb. 210-240 ezer hektár erdő úgy jutott 120-140 ezer kárpótoltt tulajdonába, hogy birtoka mindvégig veszteséges. A gazdaságosan művelhető erdők új tulajdonosai a veszteséget termelő erdők új tulajdonosaival nem akarnak társulni.

A feszültséget a mindenkire kiterjedő járadékfizetési kötelezettség bevezetésével és a rendelkezésre álló összeg újrafelosztásával kellene feloldani.

A „C” szekció ajánlásai (elnök: Hrotkó Lőrinc) – amely az erdőgazdálkodás finanszírozási kérdéseit (erdészeti piac, állami támogatás) tűzte napirendi pontra – a következők:

– az erdőgazdálkodás finanszírozási rendszerét megújított formában továbbra is fenn kell tartani, mivel a szakma igényli;

– a kedvezőtlen adottságú tájegységekben magasabb egységáratok kellene alkalmazni – a kormányzati beruházásból megvalósuló erdőtelepítések támogatási szintjét tovább kellene emelni;

– az erdőgazdálkodás finanszírozási rendszerével kapcsolatos számviteli problémák rendezése végett mielőbb ad hoc bizottságot kell összehívni.

A „D” szekció a tulajdon és kezelés összefüggéseiről, a szervezeti megoldásokról és kiemelten az erdőprivatizációhoz kapcsolódó kérdésekről folytatott vitát.

A „D” szekció ajánlásai (elnök: Szabados János) – a részaránytulajdonok kimérését és tulajdonba adását gyorsítani kell, evégett ésszerű állami segítséget és támogatást kell nyújtani, mivel a gazdálkodás következményei előbb-utóbb állami feladatot jelentenek. Ugyanakkor az érdekeltek kezdeményezése és feloldósága nem íktható ki;

– a mezőgazdasági kistermelői adókedvezményt a fakitermelési tevékenységre is ki kell terjeszteni;

– az erdészkerületre és a hagyományos erdészeti üzemi szerkezetre épülő erdészeti részvénytársaságok a megszorító gazdasági körülmények között képesek megfelelni közélszű feladataiknak a következő feltételekkel: a részvénytársaságoknak költségeiket fedező módon és kiegyensúlyozott pénzügyi helyzetben kell gazdálkodniuk. A tevékenység jellege miatt csak alacsony tőkearányos nyereség érhető el. Az éves nyereséget az erdőkezelés színvonalának emelésére közzvetve, tehát az állami erdőkbe kell visszaforgatni. Ezért sem az rt.-k privatizációja, sem osztalékfelvonási követelmények támogatása nem indokolt.

Európa Diploma természetvédelmi területeknek

Az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága elhatározása alapján két orosz állami természetvédelmi terület Európa Diplomát kapott. A két terület a Teberdai és az Okai Bioszféra Rezervátum.

Ezek az első természetvédelmi területek Kelet-Európában, amelyek az Európa Tanács elismerését megkapták.

Ugyanezt a diplomát adományozták továbbá az osztrák Wachau Tájvédelmi Körzetnek is. 1965. március 6., a diploma megalkotása óta az ET ez idáig 15 országnak ítélte oda a díjat.

A mai napig egy diplomát visszavontak és 20 pályázatot elutasítottak. A diplomát ugyanis bármikor visszavonhatják, ha a kérdéses területet erősen károsítják vagy veszélyeztetik.

(Naturopa Nachrichten

Nº 94-11 folyóiratból referálta:
dr. Kovács Gábor)

Az agykontrollról

Baráti jó tanács megfogadásaképpen beiratkoztam egy agykontroll tanfolyamra, amelyet 4 nap alatt el is végeztem. Nem bántam meg. Sok érdekeset, de főként hasznosat tanultam.

Egyik új és igen érdekes ismeretem lett az álomkontroll.

Kiderült, hogy egy ember éjszakánként akár hat különböző álmot is lát, de ezeket vagy teljes egészében, vagy döntő részben elfelejti. Az álomkontroll segítségével képes lehetek arra, hogy ne felejtsem el ezeket az álmokat, mi több, még azt is képes vagyok programozni, hogy miről álmodjak. Az álmoknak jelentésük van. Nem a Krúdy-féle álomfejtésre kell gondolni. Intuitív dolgok ezek. Meg kell érezni az álom és a valóság közötti tényleges kapcsolatot.

Némi gyakorlattal képessé váltam arra, hogy álmaimat ne felejtsem el. Így történhetett meg, hogy egyik különös álmomra ébredés után is emlékeztem, így le is tudom most írni.

Egy kis országban éltem életem, ahol harangöntő szakképesítést szereztem a Harang és Csengőöntő Egyetem Harangöntő Karán.

Ennek az országnak a népe egyszer elhatározta, hogy másképpen kíván élni, mint annak előtte. Nagy zavart okozott azonban a népnek, hogy a „másképpen” szót mindenki másképpen értelmezte.

A harangöntők között is dúlt a vita. Mindenen. Például nyereségérdekelt, vagy költségtérítés rendszerben öntősek-e a harangokat? Szép nagy tábora alakult ki mindkét elképzelésnek. Ment is mindegyik rendre a területileg illetékes püspökségekre, hogy elképzeléséhez megnyerje a főpapokat. Azok meg nem tudták eldönteni, hogy melyik félnek van igazabja.

Közben született egy olyan határozat az országban, hogy a testben-lekben-vagyonban sérült polgárok olcsón harangokhoz juthatnak. Csak meg kell venni néhány aranyért azt a földet, amelyen a harangláb áll, és övék a föld, a torony, a harang, néha még a toronyóra is – láncsal. Világosan látszott, hogy ez nem lesz jó a harangoknak. Némelyik harangöntő szót is ezért, némelyik nem. Többen közülük egymással voltak elfoglalva, meg egyébként is különbözőbből állítottak, így aztán sorra keltek el a harangok lábastól.

Ahogy telt az idő, több helyen kezdte észlelni a Harangöntő Felügyelőség, hogy egyes új harangtulajdonosok kezdik kivágni – a haranglábakat.

Eközben az is kiderült, hogy sok a harangöntő. Mind többen hagyták el a harangöntő mesterséget. Ez még talán nem lett volna nagyon nagy baj. A nagy baj az volt, hogy az elismert, nagy tapasztalatú harangöntők mind

A Mecseki Erdészeti Rt. általánosan felvetődött igény alapján, az erdészeti részvénytársaságok részére

Személyügyi–Munkaügyi Konferenciát

szervezett Harkányban.

A rendezvény célja az átalakult erdőgazdaságok sajátos gazdálkodási környezetben végzett munkáltatói gyakorlatának, a szakember-gazdálkodás, a munkaerő-gazdálkodás, a kiválasztás, a képzés, az utánpótlás munkájának jobbítása. A humán szférában foglalkoztatott különböző beosztású vezetők magas színvonalú előadásokon vettek részt.

Az előadások napjaink erdészeti politikájáról, az átalakult gazdaságok személyügyi munkájáról, az emberi erőforrás alapvető területeiről, sikerstratégiájáról, munkaügyi bírósági tapasztalatokról, átképzésekről, tb. jogszabályi gyakorlatról, a többségi külföldi tulajdonú vállalatok humánpolitikai munkájáról szóltak. A rendező Rt. tájékoztatást adott gazdálkodásáról, gazdasági célkitűzéseiről, a személyügyi-munkaügyi tevékenység gyakorlatáról. Az előadásokat számtalan kérdés felvetésével konzultáció követte.

A konferenciának új ismeret nyújtása mellett jelentős érdeme, hogy a személyügyi, a munkaügyi, az oktatási, a szociálpolitikai tevékenység összehangolt, egymást segítő munka szükségére hívta fel a figyelmet.

Múth Endre
személyügyi vezető

elmentek nyugdíjba, az utód generációt ráadásul új hatások is érték: új harangöntő technológiát kényszerített az élet a harangöntőkre. Ezt pedig nem, vagy alig ismerték. Több harangöntő össze is különbözött. Sorra hagyták el a harangöntő szakmát olyan mesterek, akikről kiderült, hogy hiányozni fognak.

Így került el a szakma egyik elismert mestere is, Beredvay Buda, majd idővel a másik harangöntő, Szabó János, meg a harmadik, meg a negyedik, meg a sokadik is. Felvetődött sokakban, hogy mit csinálnak ilyenkor a hajdúk? Végül is a harangöntés az harangöntés!

Nos a hajdúk... hát igen... a hajdú... hol ilyen, hol olyan.

A jó hajdú a vészharang hangját már akkor meghallja, mikor az még nem is kongat.

Azután ahogy mindenki – úgy a harangöntők is az országos nagy vita középpontjába kerültek. Milyen színű legyen a harang nyelve? Piros vagy zöld? Voltak, akik azt mondták: mindegy, milyen színű. Az a lényeg, hogy szépen kongassa a harangot. Mások pedig azt mondták: Hogy lenne mindegy? Hiszen mikor kongatja a nyelv a harangot? Reggel, délben, este, árvízkor, tűzvészkor, halálesetkor. Mindez egy napra vetítve csak néhány perc. Tehát a nyelvre nem az a jellemző, hogy kongatja a harangot, hanem az, hogy nem kongatja. Fontos tehát más is, mint csak a kongatás.

Mind jobban, mindenki – már nemcsak a harangöntők – mindenféle vitába, harcba keveredett, melyben mind kevesebb szerep jutott a harangnak.

Horkolásom visszafogva figyeltem – volna, hogy mi lesz ennek a vége, de

feleségem gyengéden felbresztett, és megkérdezte tőlem, hogy ma reggel is számíthat-e – egyébként egyetlen háztartásbéli munkámra – a reggeli kávéja megfőzésére?

Amint főztem a kávé, elszomorodva gondoltam arra, milyen kár, hogy nem tudom az álom végét. De csak néhány pillanatig voltam szomorú. Eszembe jutott ugyanis, hogy az álomkontroll arra is képes, hogy tovább álmódja az ember a dolgokat, csak lefekvés után, elalvás előtt be kell programozza.

Alig vártam az estét.

Már az ágyban fekvé beprogramoztam a folytatást, és bejött!

Nem kis bosszúságomra azonban azt álmodtam, hogy ketten lettem, és két álmat látunk.

Az egyikem azt álmodta, hogy tovább folytatódott ez az áldatlan állapot. Sorra kényszerült elhagyni a harangöntő szakmát mind több mester, miközben a harangokkal nem törődtek eleget. Egészen addig, amíg végképp helyrehozhatatlan károk nem lettek ebből a harangok terén.

A másíkom pedig azt álmodta, hogy rájöttek arra az emberek – harangöntők és nem harangöntők –, hogy erős céhvel, jó szakmai munkával kell tovább újni a harangöntés mesterségét, és akkor a nép, a nemzet számára is szépen szóló, akár több színű harangok készülnek.

Ekkor felébredtünk-tem.

Az agykontrollal egyébként az is elérhető, hogy a ködös, zavaros életküzdelmek ellenére is egyre jobban és jobban érezzük magunkat.

És ez így van.

Bánó László

Európa II. Természetvédelmi Éve – német módra

Az első – 25 évvel ezelőtti – hasonló alkalom óta eltelt időben a természetvédelem mélyen benyomult a társadalom tudatába. Mivel azonban ez többnyire egyes területek védelem alá helyezésében nyilvánult meg, idősebb lett, hogy most a „természetvédelem a védett területeket meghaladóan” jelszót válasszák. Előtérbe került az egész tájnak tartamosan „gyengéd” használata, teljesítőképeségének lehető fenntartása. Ebből adódik, hogy a természetvédelem nem lehet csupán egyes gazdálkodó szervezetek feladata vagy vesszőparipája ideálokat hajtó egyesüléseknek, hanem minden érintett egyaránt sajátjának kell érezze. Ezzel a gondolattal alakult a „Természetvédelem 1995-ös Európai Évének Német Nemzeti Bizottsága” a társadalom minden rétegéből és foglalkozási köréből választott 40 képviselőből. Az erdészetet Dr. R. Zundel, a göttingai egyetem ny. tanára, az erdőpolitika, erdészettörténet és természetvédelem intézetének volt igazgatója képviseli, úgy is mint a bizottság elnöke.

Eddig összesen 500 országos vagy tartományi érdekeltségű olyan bemutatással készült fel, amelynek széles körű ismeretessé válása különös fontosságú. Ezek között 70 a kimondottan erdészeti. Ez utóbbiak nagyrészt októberben, az „Erdők Hete” kapcsán kerülnek sorra.

(AFZ 1995. 10. Ref.: Jérôme R.)

Évkezdettől visszamenőleg EU-támogatási rendszer Ausztriában

EU-tagságának kezdetétől változott az ausztriai erdők támogatásának rendszere. A kiadott irányelvek szerint ilyenben a következők részesülnek:

- Magas fekvések erdősfítése és véderdők kialakítása.
- Az erdő üdülési értékének növelése.
- Az erdőszerkezet javítása művelési eljárásokkal.
- Közéltésfejlesztési és az erdei munka ésszerűsítését szolgáló beruházások.
- Erdővédelem.
- Károsult erdők rendbetétele.

– Az erdőben tevékenykedők felvilágosítása, továbbképzése és szaktanácsal való ellátása.

– Fa és fatermékek értékesítésének javítása.

– Mezőgazdasági területek beerdősítése.

A támogatás formája általában készpénz vagy a mezőgazdasági hitel kamatának mérséklése, ami vissza nem tartandó. A megfelelő erdészeti hatóságtól formanyomtatványon kell igényelni. Az EU-támogatás országosan csak az állami költségvetés kiegészítését szolgálja 50% erejéig. Az 1994. évben így 174,2 millió ATS állt e célra rendelkezésre, idén ez az EU-hozzájárulással 265,8 millió ATS-ot tesz ki.

(ÖFZ 1995. 5. Ref.: Jérôme R.)